

KRISTINA OHLSSONOVÁ

HENRYHO
TAJEMSTVÍ

≡ KNIHA ZLIN

Henryho tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Kristina Ohlssonová
Henryho tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

thrill

KRISTINA OHLSSONOVÁ
HENRYHO TAJEMSTVÍ

KRISTINA OHLSSONOVÁ

HENRYHO
TAJEMSTVÍ

Přeložila Vendula Nováková

≡ KNIHA ZLIN

PŘED ZASNOUBENÍM

Svůj život před zasnubami bych popsal následovně: Celkem nic mi nechybělo. Proč bych to nepřiznal, měl jsem se sakra dobře. Vzhledem k tomu, že už jsem jednou skoro o všechno přišel, všímám si, když jsem šťastný a daří se mi. V posledních letech do sebe spousta věcí zapadla. Nějakým zázrakem se mi povedlo vytlouct ze života to nejlepší. Pořád jsem byl vyhledávaný a úspěšný advokát se zaměřením na trestní právo a pořád jsem měl vlastní advokátní kancelář. Ale taky jsem si udělal byznys ze svého největšího životního koníčka – drahých vín a starožitností. A tuto činnost jsem nejradši provozoval v New Yorku. Kromě toho jsem vlastnil pěkný dům za městem v Djursholmu a byt v centru, kde jsem občas přespával. A taky jsem měl dítě. Pohádkově krásné a fakt milé dítě, které chodilo do druhé třídy Anglické školy ve Stockholmu.

Takhle vypadal v hrubých obrysech můj život. Našel jsem si dokonalé pole působnosti, kde jsem se mohl po libosti vyřádit. Pak přišla ta nekonečná zima a všechno se změnilo. Sníh ležel ještě v květnu a prohluboval atmosféru zkázy, která mě tehdy obklopovala.

Veškeré chyby a omyly, kterých jsem se tenkrát dopustil, by se v podstatě daly shrnout do dvou palčivých závěrů:

Zaprvé: Jsem člověk, co přitahuje problémy. A když říkám „problémy“, nemám na mysli ten druh potíží, který postihuje valnou většinu lidí. Já se dostávám do maximálně nepravděpodobných a nepříjemných situací. Jako bych nemohl dosáhnout úspěchu, dokud si neprojdou očistcem.

Zadruhé: Nikdy byste neměli spoléhat na to, že hranice mezi očekávaným a nepravděpodobným je příliš tenká, až nepostřehnutelná. Naopak – je široká jako Sinajská poušť.

A jakmile se na tom pomezí jednou ocitnete, je prakticky nemožné se odtamtud dostat. Proto bych opravdu rád zdůraznil následující: Rozmary náhody neovlivníme. Věřte mi, já se fakt snažil, a neuspěl jsem. A draze jsem za to zaplatil. Velmi draze.

Tak. To nejdůležitější jsem řekl. A teď se s dovolením vrátím k zásnubám a k tomu, co znamenaly. Před nimi byl můj život až nebezpečně dokonalý. Pak šlo všechno rychle do kopru. A mě místo svatby čekal pohřeb.

ČÁST I.

„NA TŘEŠNI NĚCO VISÍ.“

Smrt přišla spolu se sněhem. Vločky o velikosti švestek zasypaly všechny kouty Stockholmu a proměnily město v krásnou zimní krajinu. Mrzlo a sněžilo už od Nového roku a teď jsme měli konec dubna. Příměstské vlaky i linky metra, na nichž vedl třeba jen kousek trati nad zemí, byly celé hodiny nebo dny mimo provoz. Dálkové vlaky nejezdily. Moře u pobřeží pokrývala tak silná vrstva ledu, že se obyvatelé okolních ostrůvků nemohli dostat na pevninu. A aby toho nebylo málo, přes hlavní město se přehnala vánice a celé letiště Arlanda se muselo uzavřít.

Člověk by měl čelit zkouškám a protivenstvím, ale zrovna bez téhle vánice bych se obešel. Čekal jsem totiž návštěvu z New Yorku a teď to vypadalo, že do Stockholmu nedorazí podle plánu. To bylo mrzuté. Měli jsme se účastnit pohřbu a pohřby se nedají jen tak přeložit na jindy, jak mi sdělila žena z pohřební služby, se kterou jsem mluvil. Její oficiální titul zněl *smuteční řečnice a obřadnice* a po telefonu působila nudně a bez zájmu.

„Samozřejmě je škoda, že nestihnou přijet všichni,“ řekla. „Ale datum pohřbu bohužel takhle narychlo změnit nemůžeme.“

„Platí to i pro situaci, kdy se nestihne dostavit sám zemřelý?“ zeptal jsem se.

„Prosím?“

Její údiv jsem chápal. Nestává se pokaždé, že si mrtví na vlastní pohřeb doletí letadlem. Ale Henry Schiller nebyl jako ostatní, ani za života, ani po smrti. To můžeme já i jeho manželka Magda dosvědčit.

S Magdou a Henrym jsem se seznámil před několika lety na aukci v Londýně. Byla to moje úplně první aukce, na které jsem

byl přítomen, a chtěl jsem tam svojí dceři Belle koupit domeček pro panenky. Nepamatuju si přesně, jak jsme se dali do řeči, ale Schillerovi mě zatáhli na následující aukci vzácného alkoholu, a nebýt jich, nikdy bych se o starožitnosti nezačal vážně zajímat. Seznámení s Magdou a Henrym mi změnilo život.

A teď byl Henry po smrti.

Zemřel v nemocnici v New Yorku krátce po svých sedmdesátinách. Henry s Magdou bydleli v New Yorku desítky let. Oba pocházeli z Evropy, ale ke svojí původní identitě se nijak nehlásili. Magda se o dětství a dospívání ve Španělsku zmiňovala jen výjimečně a Henry o svojí francouzské matce a švédském otci mluvil ještě méně. Minulost neexistovala, jako by se všechno významné v jejich životě odehrálo až v dospělosti. Jenže pak Henry umřel a něco se změnilo. Magda se rozhodla, že sezve pozůstalé na civilní obřad ve Švédsku a nechá manžela zpopelnit. To mě překvapilo. Proč neuspořádala pohřeb v New Yorku?

„Henry to odmítl,“ odpověděla Magda na můj dotaz. „A já si nechtěla nechávat pro sebe, že Henry umřel, a pohřbívat ho tajně. Radši bychom měli předstírat, že měl ve Švédsku opravdu hluboké kořeny. Jen kvůli pohřbu se do Stockholmu vypraví asi málokdo.“

Byl to chytrý plán, ale nepočítal s obrovskými vánicemi.

„Však ono to dobře dopadne, Martine,“ volala mi Magda z newyorského letiště.

A taky že to nakonec dobře dopadlo, svým způsobem. Vánice se přehnal a letiště Arlanda obnovilo provoz. Magdino a Henryho letadlo přistálo s osmihodinovým zpožděním.

„To bylo o fous,“ podotkla Magda, když jsem ji vyzvedl na letišti.

Vždycky spolu mluvíme anglicky, už od našeho prvního setkání. Magda sice ve Švédsku pracovala, ale švédsky mluví špatně a totéž platí o mojí španělštině.

„Ale stihli jste to,“ řekl jsem. „A to je hlavní.“

Nebudu zastírat, že Henryho smrt přinesla jisté pozitivní důsledky. Magda se vymanila ze stínu dominantního manžela. A já jsem dostal možnost splnit si sen: stal jsem se spolumatitelem starožitnictví. Henry si výslovně přál, abych odkoupil jeho podíl, až zemře, a Magda mi taky dala svoje požehnání. Přímého dědice Henry neměl a Magda se o podnik nechtěla starat sama. Navíc ty peníze potřebovala a bylo lepší prodat Henryho podíl někomu, koho znala a měla ráda, než cizímu člověku.

Cestou na pohřeb jsme se samozřejmě o jejich nešťastném manželství ani o předání podniku nebavili. Obřadní síň (jinak výstavní síň aukčního domu Bukowskis) byla poloprázdňá. Magda a já jsme seděli sami v první řadě, nejbliž rakvi. Po očku jsem se ohlídl. Na pohřeb přiletělo několik přátel z New Yorku, ale jinak jsem znal jen pár lidí.

Upoutal mě šedovlasý muž. Seděl na židli u uličky a upřeně zíral před sebe. Když si všiml, že se na něj dívám, pokývl mi. Taky jsem na něj kývl.

Neznal jsem ho, ale on zjevně věděl, kdo jsem.

Magdu a Henryho jsem znal dva roky, než Henry zemřel. Ale až když jsem se dozvěděl, že umírá na rakovinu, pochopil jsem, jaký život s Magdou vedli. Pamatuju si to velmi jasně. Henry mi zavolał, používal krátké, jednoznačné věty.

Má rakovinu.

Umře.

A doufá, že až to skončí, budu Magdě oporou.

Zůstal jsem sedět s telefonem v ruce, neschopný slova.

„Nevím, co na to říct,“ vypravil jsem ze sebe nakonec. „Je mi strašně líto, že jsi nemocný, Henry.“

A on na to tehdy odpověděl:

„Nejsem žádná výjimka. Mám, co si zasloužím.“

Mám, co si zasloužím.

Na jeho hlase mě cosi zarazilo. Kolik lidí si myslí, že si zaslouží zemřít tak příšernou a předčasnou smrtí?

Málokdo. Ale Henry si to myslel.

„To jsou ale kecy,“ řekl jsem, hlavně proto, že se na druhém konci rozhostilo ticho. „Čím by sis to asi tak zasloužil?“

„Tím, že jsem jí odepřel dítě,“ odpověděl Henry. „To se ženám, které se nikdy nevzdaly naděje, nedělá.“

Na závěr hovoru mi popřál hezký víkend a řekl, že doufá, že se brzy uvidíme.

Než zemřel, stihl jsem se s ním potkat jen dvakrát. Pokaždé v New Yorku. A když naposledy letěl do Švédska, byl už po smrti. A to bylo teď.

Cellista začal hrát jednu z Bachových známějších skladeb, tu, co je všem povědomá, ale nikdo neví, jak se přesně jmenuje. Hudba se linula místností a Magda sklonila hlavu. Působila unaveně, ale klidně. Asi jako já sám. Lidi mého typu se s náboženstvím moc nekamarádí, takže jsem byl velmi rád, že si Magda vybrala takovýhle obřad. Miluju všechno, čím církve celá staletí pohrdá a co zatracuje. Sex bez pomyšlení na manželství. Drahá vína. Drahé koníčky obecně.

Lenost.

Obžerství.

Závist.

Jmenujte mi smrtelný hřích, a já to roztočím tak, že jste to ještě neviděli.

Znova jsem se ohlídl a snažil jsem se zjistit, co je ten šedovlasý muž zač. Ale k mému údivu zmizel. Jeho místo bylo prázdné.

Zvláštní.

Cellista přestal hrát. Sbor zazpíval žalm „Pouhý den“. Magdě se podařilo dostat sem varhany (měl to sice být civilní obřad, ale žalmy ani varhany si neodpustila), na které hrál starší varhaník. A ten teda hrál, pane jo. Nečekaně čilý stařík šlapal na pedály s takovou vervou, jako by se snažil vyrobit elektrinu pro celou čtvrť. Pak obřadnice pronesla smuteční řeč, a to už jsem šedovlasého muže pustil z hlavy. Po obřadu jsme vyšli ze

síně do zasněženého, třpytivého Berzeliova parku. Nenápadně jsem vytáhl mobil. Žádné zprávy. Ani od Lucy, ani od Belly.

Najednou jsem zaslechl Magdin hlas.

„Tak dost!“

Nejdřív jsem ji mezi všemi těmi širokými zády a zimními kabáty nemohl najít, ale znělo to rozčileně, čehož si všiml i ostatní, hloučky se trochu rozptýlily a já ji uviděl. Mluvila s tím šedovlasým mužem. Co od ní asi chce? Magda v tu chvíli pochopila, že jsme ji my ostatní slyšeli, omluvně se usmála a diskrétně poodešla stranou. Muž ji následoval.

Rychle jsem se k Magdě vydal. Rozhodným krokem jsem procházel mezi ostrůvky nejistých lidí. Nezdálo se, že by někdo plakal. Tak to asi na posledních rozloučeních chodí, když zemřelého nikdo pořádně nezná.

Došel jsem k Magdě, obličej měla popelavě bledý. Muž byl pryč.

„Kam se poděl?“ zeptal jsem se. „A co chtěl?“

„Ten člověk je úplně mimo,“ odpověděla.

Mluvila potichu, setkání ji zjevně vyvedlo z míry.

„Ale znáš ho?“

„To bych netvrdila.“

Přejela si rukou po vlasech. Měla na sobě červeno-bílé palčáky, které jí upletla Lucy. Rukavice byly na jejím oblečení jediným barevným prvkem.

Magda se s přimhouřenýma očima zadívala na dav před obřadní síní. Tolik cizích lidí, tolik stínů, které se ještě nerozhodly, kam se po obřadu vrtnout.

„Vyřídil jsem ti od Lucy, že tě pozdravuje a mrzí ji, že nemohla přijít?“ zeptal jsem se.

„Aspoň pětkrát. Snad nám už nesenilníš?“

Tiše jsem se zasmál a rozhlížel jsem se po tom šedovlasém chlapovi. Nikde nebyl.

„Předpokládám, že má Lucy plné ruce práce se svatbou?“ řekla Magda.

„Ani mi nemluv,“ odpověděl jsem.

Magda se na mě zkoumavě podívala.

„Bude to velký den. Jsi v pohodě?“

Co jsem jí na to asi sakra měl říct? Vždycky jsem přece tvrdil, že se ženit nechci, že se ani nechci vázat (i když jsem se sakra snažil).

„Nevím, co bych ti k tomu řekl,“ pokrčil jsem rameny. „Bude to krása. A s trochou štěstí do té doby ta sněhová mizérie přejde a Lucy se dočká jarní svatby, jak chtěla.“

Magda se chraptivě zasmála.

Přešlapoval jsem na místě. Myšlenka na svatbu mě příliš nezahřála. Zbývalo do ní ještě několik týdnů, stále byl čas předstírat, že se to týká někoho úplně jiného.

„Kdo vlastně hlídá Bellu?“ zajímala se Magda.

„Je u babičky.“

„Takže u tvé matky? U Marianne?“

„Přesně tak. Pořád jsem nenašel schopnou au pair. Tak mi musí vypomáhat Marianne.“

Magda zavrtěla hlavou.

„Au pair,“ poznamenala. „Taková evropská vymoženost.“

Nechápal jsem, co je špatného na tom, že chci mít au pair. Vždyť už jsem zaměstnával uklízečku a zahradníka. Najít někoho, kdo se postará o Bellu, snad nebylo o nic míň důležité. Někoho, kdo u nás bude bydlet, ale zároveň nebude patřit do rodiny. Abych nemusel věčně shánět na večer nebo na odpoledne hlídání, když zrovna něco mám.

„Rád bych našel au pair, která umí anglicky,“ řekl jsem. „Mohla by ses prosím poptat mezi svými americkými přáteli? Třeba můžou někoho doporučit.“

Možná na to nebyla vhodná příležitost, ale to ona zavedla řeč na Bellu, ne já.

Magda pohodila hlavou. Podle jejího názoru se o svoje děti měl každý postarat sám, jinak si je neměl pořizovat.

Jako bych si Bellu pořídil z vlastní vůle.

„Možná je načase pomalu jít,“ řekl jsem. „A taky bychom se neměli tvářit tak vesele. Lidi si budou myslet, že Henryho smrt potají oslavujeme.“

Magda zvažněla.

„Nebylo co slavit, dokud byl naživu, tak proč bychom slavili teď, když umřel?“ pronesla.

Byl nejvyšší čas se rozloučit. Magda měla namířeno do hotelu a já domů. Sevřel jsem klíč od tesly v kapse. Lucy mému autu říkala „poslední zoufalý výkřik staromládenecké revolty“. Nedala se přesvědčit, že jsem si to auto vybral, protože mi záleží na životním prostředí.

Lucy, Lucy, Lucy.

Zmáčkl jsem tlačítko na klíči a dveře tesly se s cvaknutím odemkly. V tu chvíli si za mnou někdo tiše odkašlal.

Otočil jsem se a málem uklouzl po ledovce, které jsem si předtím ani nevšiml. Zíral na mě ten šedovlasý chlap. Rozhlídl jsem se po ulici. Byli jsme tam jen my dva.

„Pardon,“ řekl. „Vy jste Martin Benner, že ano?“

Měl na sobě žulově šedý kabát a tmavou vlněnou šálu. Mluvil anglicky se silným přízvukem. Můj první odhad byl, že pochází z nějaké španělsky mluvící země.

„Co chcete?“ zeptal jsem se.

Nepotvrdil jsem mu, že jsem skutečně Martin Benner. Muž to evidentně věděl. Přistoupil o krok blíž. Já zůstal stát na zledovatělém místě a nemohl jsem se ani hnout.

„Varovat vás,“ odpověděl. „Položte si otázku, proč by duchovnímu někdo chystal civilní pohřeb. A navíc v úplně cizí zemi. Nezemřel na rakovinu, někdo ho zavraždil. Nevěřte všemu, co slyšíte – ta strašná obvinění, před kterými Henry musel uprchnout, byla nepravdivá.“

Opravdu málokdy dočista ztratím řeč, ale tentokrát se mi to stalo.

„Co to sakra melete?“ vypravil jsem ze sebe.

„Pravdu,“ řekl muž.
Podal mi vizitku.
„Ozvěte se mi, až si to přeberete.“
Pak pomalu odkráčel.

Pokud se delší dobu pohybujete v advokátní branži (jako já), víte, že vám hrozí nebezpečí, že vás tu a tam budou vyhledávat magoři. Občas se k vám přitočí na večírku a zašeptají vám do ucha, že vědí, kdo zastřelil Kennedyho i Palmeho. Někdy vám vykládají o tom, že jisté katastrofy, jako například havárie trajektu Estonia, se nikdy nestaly. A jindy se vám snaží vysvětlit proč. Každopádně jen velmi zřídka mají na srdci něco smysluplného. Šedovlasého muže, který mě oslovil po Henryho posledním rozloučení, jsem si tedy celkem rychle přiřadil k těmto magorům. No vážně, proč by někdo Henryho vraždil?

Podle vizitky se muž jmenoval Alejandro Ortega a kromě jeho jména tam byla uvedena jen e-mailová adresa. Neměl jsem v plánu mu psát.

Magda zůstala po obřadu ještě několik dní ve Stockholmu. Měla tu nějaké zařizování, a když jsme se potkali, připadalo mi neslušné se o Alejandrově podivném varování zmiňovat. Z nás dvou se měli stát obchodní partneři. Bavili jsme se skoro výlučně o převzetí Henryho podílu ve starožitnictví. Papírování nebralo konce. V blízké budoucnosti mě čekala cesta do New Yorku, kde jsem musel podepsat spoustu dokumentů.

Když měla Magda odletět domů, odvezl jsem ji na letiště. Na střechách domů i na polích kolem dálnice na Arlandu stále ležela sněhová pokrývka. Mluvili jsme o budoucnosti, o plánovaných výstavách a aukcích, o svatbě a o Belle.

Zaparkoval jsem teslu co nejbliž vchodu.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ řekla Magda, když jsem vypnul motor.

Prísahám – na vteřinu jsem úplně zkameněl. Snad mi teď moje nastávající obchodní partnerka neřekne, že svého manžela zabila?

„Mrzí mě, že jsem ohrnovala nos nad tím, že si chceš najít au pair,“ řekla. „Takže jsem udělala, o co jsi mě žádal – rozaslala jsem pár esemesek a poptala se mezi mladšími známými. A opravdu jsem dostala tip. Jeden přítel mi doporučil mladíka, který by u tebe mohl okamžitě nastoupit. Samozřejmě pokud ho budeš chtít.“

V autě se rozhostilo ticho.

Se smíchem jsem si oddychl.

„Panebože, tys mě vyděsila.“

„Jak to?“

Zavrtěl jsem hlavou a snažil se zpracovat, co mi právě řekla. Mladík, který by mohl...

Mladík?

„Přece sakra nemůžu mít jako au pair chlapa.“

„Proč ne?“ Magda obrátila oči v sloup. „Ty jsi někdy takový zpátečník. Mysli trochu. Nemůžeš přece mít au-pairku, to by nešlo. Aspoň ne takovou, která by se ti byť jen trochu líbila. To ostatně byla moje nejzásadnější výhrada k celému tomuhle... projektu.“

„Promiň, že si dovoluju něco namítat, ale zas tak špatně na tom nejsem. Nezačal bych si s mladou holkou, která bydlí v mém domě a hlídá mi dítě.“

Magda nadzvedla jedno obočí.

„Ne?“

Vzdal jsem to.

„Fajn, tak možná začal,“ připustil jsem. „Beru mladíka.“

Magda vytáhla z kabelky na klíně mobil.

„Jmenuje se Marcel,“ řekla. „Je to Francouz a má ve Stockholmu začít něco studovat, už nevím co. Mluví výborně anglicky, samozřejmě francouzsky, ale umí i švédsky. Bydlel u nějakého příbuzného ze Švédska či co... Ale to je jedno. Jestli chceš, vyřídím mu, ať se ti v týdnu ozve. Už se odstěhoval od americké rodiny, pro kterou dosud pracoval, a hledá bydlení ve Stockholmu.“

Představoval jsem si, jak ten Marcel asi vypadá. Mluví třemi jazyky a brzo začne studovat. A možná má příbuzné ve Švédsku.

„Moc ti děkuju,“ řekl jsem. „Působí na mě jako chlapík se spoustou železek v ohni. Doufám, že si najde taky čas postarat se i o Bellu.“

Magda se zasmála a hned zase zvažněla.

„Martine, ani nevím, jak bych ti poděkovala za veškerou oporu. Chápeš, že už tu Henry není? Mně to pořád nedochází.“

Mně to taky nedocházelo.

„Kdykoli mi zavolej,“ vyzval jsem ji. „Můžeš se na mě spolehnout, cokoli by se stalo.“

Nastalo ticho a já věděl, že to je moje poslední příležitost. Musel jsem se jí zeptat na Alejandra. Nic jiného nepřipadalo v úvahu.

„Kdo byl ten chlap na posledním rozloučení?“ zeptal jsem se. „Ten, co tě tak rozčílil.“

Magda ztuhla.

„Nevím.“

„Ale no tak, jasně že víš.“

Řekl jsem to potichu a úplně bez emocí, aby to vyznělo jako konstatování, a ne jako pokus vyvolat hádku. Pokud jsem se měl stát společníkem v Magdině firmě, musel jsem o jejích obchodních vztazích vědět všechno. Proto jsem poprosil kamarádku od policie, jestli by mi Alejandra Ortegu neproklepla v rejstříku. Ta kamarádka se jmenovala Jennifer Dahlénová (a občas jsme spolu spali, ale to je jiný příběh) a většinou na moje požadavky reagovala rychle. Bylo možné, že to tentokrát půjde ještě rychleji než obvykle, hrozilo totiž, že se Alejandro jmenuje úplně jinak a ona nenajde ani čárku. Navíc Alejandro s největší pravděpodobností nebyl švédský občan (a ani ve Švédsku nebydlel), čímž se to celé ještě komplikovalo.

„Má něco společného s obchodem?“ naléhal jsem, když Magda neodpovídala.

„Se mnou nemá vůbec nic společného.“

„Ale Henry ho znal?“

„Henry už tu není. Ano, byli jsme skoro pětadvacet let manželé. Ale věř mi, nikdy toho druhého neznáš tak dobře, jak si myslíš. Nedokážu říct, jestli Henry toho muže znal. Jen vím, že já jsem se s ním nikdy předtím nesetkala, a opravdu je mi úplně jedno, co roznáší za bludy.“

Spokojil jsem se s tím. Uvěřil jsem jí. Toho chlapa neznala.

„Co ti říkal?“ zeptal jsem se. „O co mu šlo?“

„Říkal mi, že podle něj Henryho někdo zavraždil,“ odpověděla Magda. „Ale to přece není pravda. A proto je nám oběma jasné, že to ten muž nemá v hlavě úplně v pořádku. No ne?“

„Jasně,“ přikývl jsem.

Magda se usmála.

„Jsi hodný muž a dobrý člověk,“ řekla. „Jen by ses měl víc soustředit na sebe a svoji rodinku. A nedělej, že se tě ta svatba vůbec netýká.“

Cítil jsem, že mi tváře zahořely rozpaky.

„Přehnal jsem to?“

„To teda přehnal,“ řekl jsem.

Pak jsme oba otevřeli dveře a vystoupili do venkovního chladu.

Nepamatuju si, kdy na svatbu přišla řeč poprvé. Jakmile došlo na zasnoubení, byla svatba hotová věc. Víím, že to bylo někdy po Vánocích, Henry už byl nemocný, ale stále naživu. Pohřeb pro mě představoval psychickou obranu vůči svatbě. Jakmile Magda Schillerová odletěla ze Stockholmu, připadal jsem si strašně zranitelný.

„Chci se vdávat na jaře,“ řekla mi Lucy. „Doufám, že bude v květnu teplo!“

Lucy většinou dosáhne svého, ale tentokrát to vypadalo, že bude mít smůlu. V nejtemnějších chvílích mě napadalo, že celou tu pekelně tuhou zimu má na svědomí ona. Zároveň se

svatba blížila mílovými kroky a já na ni každým dnem myslel čím dál míň. Nakonec jsem si skoro dokázal namluvit, že k ní třeba vůbec nedojde.

Nedělej, že se tě ta svatba vůbec netýká.

V následujících dnech jsem Magdina slova nedokázal dostat z hlavy. Dával jsem si záležet, abych se každé ráno vypravil do kanceláře a nepodlehł pokušení pracovat z domu, potřeboval jsem si připomínat, že jsem advokát. Scházel jsem se s klienty, chodil jsem na obědy se známými a kolegy a trávil čas s Bellou. Měl jsem několik různých paní na hlídání, kterým jsem podle potřeby volal, a v prvních dnech po pohřbu jsem každý večer obrážel bary. Procházel jsem náročným obdobím a potřeboval jsem přijít na jiné myšlenky.

A to se mi taky povedlo. Kdekoli jsem se ukázal, poslouchal jsem, jak se mám skvěle. Rozneslo se, že mám převzít Henryho podíl ve starožitnictví, a mnohé zarazilo, jaké se svým takzvaným koníčkem sklízím úspěchy. Nejkratší cesta k mužovu srdci vede přes jeho ego. A není to žádná cestička – je to předimenzovaná německá dálnice. Sedmiproudá, bez rychlostního omezení. Pozornost okolí mi dělala dobře, ale zároveň mě děsilo, že v těch celkem zbytečných rozhovorech, které jsem vedl, něco naprosto scházelo.

Nikdo se nezmínil o Henryho smrti.

Nikdo se nezeptal, jaký byl pohřeb.

Čtvrtý den po Magdině odletu jsem jako obvykle zaparkoval v podzemní garáži domu, kde jsem měl kancelář. Byla to velmi stará, ale nádherná budova v centru Stockholmu, blízko radnice. Dřív jsem sídlil v jiné části Kungsholmenu, ale tady mi to vyhovovalo ještě víc. Teslu jsem parkoval v zamřížované uzamykatelné kóji. Nejsem přehnaně opatrný – vím, že moje auto poutá velkou pozornost.

Výtah mě dovezl až ke kanceláři v nejvyšším patře. Byl to velký prostor, skoro osmdesát metrů čtverečních, rozdělený do dvou místností. Jednu jsem hodlal pronajímat budoucímu

partnerovi ve firmě a jedna patřila mně. Uprostřed se nacházela prostorná hala, kde stály dvě lenošky a stůl mého asistenta Helmera. Jako obvykle mě při vstupu přivítal širokým úsměvem.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem.

Posadil jsem se ke stolu, otevřel si notebook.

Měl jsem dost práce, musel jsem obejít pár klientů.

V tu chvíli mi zavolala Lucy.

„Ahoj, zlato,“ řekl jsem.

„Musíš mi tak říkat?“

Pohodlně jsem se opřel a položil si nohy na stůl. Ručně šité boty jsem měl tak vyleštěné, že jsem se v nich pomalu mohl zhlížet.

„Zlato ti přece říkám odjakživa.“

„Vždyť jsme to spolu nacvičovali, abys to už nedělal.“

Ušklíbl jsem se.

„Tak to jsme se asi málo snažili.“

Dlouho jsme v kanceláři pracovali spolu. Pak si Lucy umínila, že chce „zkusit něco jiného“, a nechala se zaměstnat v nějaké pitomé korporaci. Od té doby to s námi podle mě šlo z kopce a všechno to skončilo svatbou.

Slyšel jsem, jak Lucy na druhém konci oddychuje.

„Nemohli bychom se večer sejít?“ zeptala se. „Dát si u mě večeři? Už jsme se skoro týden neviděli.“

Podrbal jsem se na čele.

„Chtěl bych dnes zůstat doma,“ řekl jsem. „Musím se připravit na cestu do New Yorku. Kromě toho jsem od toho pohřbu byl skoro každý večer pryč. Jakmile Bella usnula, nechal jsem ji s paní na hlídání. Nemám z toho úplně dobrý pocit.“

„To chápu,“ odpověděla Lucy.

Ne, nechápala, ale nebyla to jen moje chyba.

Nicméně za to, že jsem po našem telefonátu vůbec nic neudělal, jsem si mohl čistě já sám. Sžíral mě vnitřní neklid,

těšil jsem se, až vypadnu do New Yorku. A hlavně jsem se nemohl dočkat, až budu mít z krku tu svatbu.

Někdy odpoledne mi na otevřené dveře zaklepal Helmer.

Občas je až směšně ohleduplný.

„Jen jsem vám chtěl připomenout ten hodnotící pohovor,“ řekl.

Upřeně jsem se na něj zadíval.

„Váš?“ opáčil jsem překvapeně.

„Bellin,“ odpověděl.

„A sakra.“

Přisahám, že ani Batman by to z kanceláře do Belliny školy nezvládl rychleji než já. Jel jsem, jako bych měl na zadním sedadle rodičí ženu. A celou cestu jsem uvažoval, jestli i tuto povinnost bude možné delegovat na budoucího au paira.

Nikdy bych si dobrovolně děti nepořídil, to vám na férovku přiznám. Moje sestra a její manžel umřeli a Bella zůstala sama. Tehdy jsem zjistil, že v sobě člověk nosí jakousi samozřejmou oddanost, kterou mu nikdy nepřipadalo důležité pojmenovávat. Přejde ke slovu, jen když jde opravdu do tuhého, a v tu chvíli se najednou objeví – často aniž by se o ni člověk do té doby nějak staral. Bella nepůjde do pěstounské rodiny. Ta myšlenka byla natolik přirozená, že když vyplula na povrch, už jsem se jí nedokázal zbavit.

„Já si ji vezmu k sobě,“ uslyšel jsem svůj hlas.

Tehdy jí nebyl ani rok. Dnes, o sedm let později, jsem si nedokázal představit život bez ní.

Ne všichni rodiče jezdí na rodičovské schůzky teslou, ale na druhou stranu já jsem měl s ostatními rodiči pramálo společného. Nesnáším rodičovské schůzky v Bellině škole, nesnáším tu spořádanost a úporný pocit, že se v každé dané situaci dá určit, co je správně a co špatně, a běda, jestli někdo ten rozdíl nevidí. Abych nikoho nemátl, v podstatě dělám všechno špatně, tím si ušetřím aspoň část diskusí.

Ale Bellina třídní učitelka mě zahrnula samou chválou. Bella je napřed ve všech předmětech. Je chytrá, silná a laskavá.

„Je velmi empatická,“ řekla mi její učitelka. „Dobrá týmová hráčka. Má tah na branku a umí vést ostatní. To je neobvyklá kombinace vlastností.“

„To tedy ano,“ řekl jsem a v duchu si pomyslel, že to patrně zdědila po někom jiném.

V mé nejbližší rodině se to hemží samými svéhlavými individualisty, ale samozřejmě jsem rád slyšel, že z Belly roste něco jiného.

Vyzvedl jsem ji pak v družině. Hlasitě a nadšeně mi líčila dnešní výlet do lesa. Když jsme jeli domů, obloha byla zlověstně zatažená. Deptalo mě to.

„Nechtěla by ses přestěhovat na Mallorcu, Bello?“ zeptal jsem se.

Řekl jsem to víceméně ze srandy, ale upřímně už jsem měl toho hnusného švédského počasí plné zuby.

„Vždyť nás za chvíli čeká svatba,“ podivila se Bella. „Jasně že se nemůžeme přestěhovat.“

Zívla na zadním sedadle.

Hlavně rychle něco říct, aby mi neusnula minutu předtím, než zaparkuju.

„Tvoje učitelka mi říkala, že jsi ve škole moc šikovná,“ poznamenal jsem. „Potěšilo mě to.“

Slovo *šikovná* sice používám nerad, ale na lepší jsem nepřišel.

Bella neodpověděla. Auto zabočilo na příjezdovou cestu a já stiskl tlačítko od garážových vrat, která jsem ovládal na dálku z auta.

„Bello? Neusínej.“

Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Bella byla celá bledá a vytřeštěně zírala okýnkem ven.

Co se to sakra děje?

„Bello?“

Pořád se dívala z okna.

„Martine, někdo nám chodil po zahradě.“

Sledoval jsem její pohled a uviděl jsem, co ona už spatřila předtím. Těsně podél domu byly ve sněhu znatelné otisky bot. Od domu však žádné stopy nevedly. Jako by někdo dům obešel a pak se vypařil.

Anebo se posadil na schody.

Ve chvíli, kdy jsem tam chtěl hodit zpátečku a urychleně vypadnout, jsem uviděl, jak se ze stínů potemnělého schodiště u hlavního vchodu noří postava.

„Zůstaň tady,“ přikázal jsem Belle a otevřel dveře auta.

„Na to zapomeň,“ odsekla a odepnula si bezpečnostní pás.

Postava se pomalu blížila k autu. Nebylo poznat, jestli je to muž, nebo žena, ale držela se vzpřímeně a našlapovala lehce.

V duchu jsem konstatoval, že se i nadále vyplatí používat dětskou pojistku na zadních dveřích, a vystoupil jsem z auta.

„Vy jste Martin?“ řekla postava. „Martin Benner?“

Teď už jsem poznal, že je to muž. Nepochybně. A mladý.

„Ano, jsem.“

Ještě než návštěvník došel dostatečně blízko ke garáži, abych si ho mohl prohlídnout, věděl jsem, o koho jde.

Au pair.

„Já jsem Marcel.“

Ale následující větou mě překvapil:

„Magda mi říkala, že se u vás dnes klidně můžu zastavit.“

Zatracená Magda. Jak ji napadlo dávat někomu moji adresu? Takhle podle ní vypadá „vyřídím mu, ať se ti ozve“?

Přesto jsem se neubráníl úsměvu. Marcel působil zcela odzbrojujícím dojmem. Měl příjemný, skoro zpěvavý tón hlasu. Švédsky mluvil bezchybně, ale se zřetelným francouzským přízvukem. Náznak ostražitosti, který jsem původně pociťoval, se zcela vytratil.

Au pair.

Můj au pair.

Žádná slečna nebo paní na hlídání, ale kluk.

Prohlídl jsem si ho od hlavy až k patě. Měl velkou zelenou čepici a na nohou pořádné sněhule. Na muže měl nezvykle malé nohy a nezvykle vysoký hlas.

Sundal si pravou rukavici. Od úst mu šla pára.

„Marcel,“ představil se a podal mi ruku.

„Martin,“ řekl jsem. „Rád tě poznávám.“

Bella lomcovala klikou u dveří jako šílená. Z auta se ozývalo volání:

„Pusť mě ven!“

„Nechtěl jsem vás vyděsit,“ omlouval se Marcel.

Zdalo se, že ho to opravdu mrzí.

„V pohodě,“ řekl jsem.

Marcel se podíval k autu.

„Můžu?“

Významně kývl na Bellu, která tiskla nos k okýnku (přestože ví, že to nemám rád) a vykulenýma očima nás pozorovala.

Séřřinýma očima.

„Jasně,“ souhlasil jsem.

Marcel otevřel dveře. Poznal jsem, že Bella se na rozdíl ode mě ostražitosti ještě tak docela nezbavila.

„Ty budeš asi Bella, vid’?“ řekl Marcel.

Bella vážně přikývla.

„Já jsem Marcel, těší mě.“

Podali si ruce. Bella si z auta vzala batoh.

„Máte hezký dům,“ poznamenal Marcel.

„Díky.“

Zasněžený dům působil jinak než v ostatních ročních obdobích, velkolepěji.

Bella se na mě po očku podívala. Chtěla vědět, co je Marcel zač, a mně bylo jasné, že pokud se jí brzo nedostane vysvětlení, vyžádá si ho. A to hlasitě. Nestihl jsem ji předem informovat o tom, že s námi bude bydlet au pair, ale ani jsem nečekal, že by s tím mohl být nějaký problém. Bella byla zvyklá, že

hodně pracuju. Byla zvyklá, že potřebuju výpomoc, abych všechno stihl.

Bella si stoupla vedle mě a pohrávala si se zeleným batohem. Původně chtěla růžový, ale já ji přesvědčil, že zelený bude lepší.

„Zelená budí větší respekt,“ řekl jsem.

„Co to je respekt?“

„Moc důležitá věc. Záruka úspěchu.“

„Ale vždyť mám spoustu růžového oblečení.“

„Jo, já vím. A je moc hezké. A taky ti zajistí respekt. Ale musí se to správně nakombinovat, Bello. Přece nechceš jít do školy celá v růžovém a vypadat jak cukrová vata? Nebo jako Prasátko z *Medvídka Pú*?“

To Bella nechtěla, ale až znepokojivě dlouho nad tím váhala.

„Doufám, že půjdeš na chvílku dál,“ řekl jsem Marcelovi.

„Ať si trošku povídáme.“

Marcel přikývl a počkal s Bellou, až zajedu s autem do garáže. Bylo to zvláštní, ale tak nějak už jsem si Marcela pustil do života. Když jsem ho toho absurdně mrazivého dubnového dne uviděl, jak tam stojí ve sněhu, hned jsem věděl, že si ho necháme.

Začal jsem odemykat a Bella mi vklouzla ručkou do dlaně.

„Ty ho znáš?“ zeptala se mě.

Dva zámky, dva klíče.

„Ne,“ odpověděl jsem.

Dva alarmy (jeden vnější, jeden vnitřní), dva kódy.

Marcel se držel v pozadí.

„Co tady bude dělat?“ zašeptala Bella.

„Myslel jsem, že by tě třeba mohl hlídat, když jsem v práci,“ řekl jsem.

Bella se na mě zaraženě podívala.

„Můžu zavřít dveře, anebo tím spustím některý z tvých čtrnácti alarmů?“ zeptal se Marcel.

Mrknul na Bellu a ta se na něj opatrně usmála.
„Pojď dovnitř do tepla,“ řekl jsem.

Měl jsem se po au pair poohlídnout mnohem dřív. Ale svatba a Henryho smrt mě vytrhly z běžného rytmu života. Všechno muselo jít stranou.

Vlastně moc nebylo o čem diskutovat. Marcel strávil se mnou a s Bellou pár hodin, já si od něj vyžádal kopii pasu a reference. Nespokojil jsem se s tím, že na mě udělal vynikající první dojem. Chtěl jsem vědět, jak Marcela hodnotili jeho bývalí zaměstnavatelé, a hodlal jsem si je taky proklepnout.

Ukázal jsem Marcelovi byt v suterénu. S vlastním vchodem a vlastní kuchyňkou. A taky jsem ho ujistil, že samozřejmě mě bude mít k dispozici vlastní auto.

„To bude super,“ řekl.

Oči mu zajiskřily.

Zapsal se na kurz designu na vyšší odborné škole oděvního návrhářství. Móda a oblečení byly jeho velkou životní vášní. Neměli jsme moc společného, ale to bylo jaksi předpokladem toho, aby to celé vůbec fungovalo. Kdyby se mi podobal, nechtěl by být au pair.

Když se Marcel chystal k odchodu, přiběhla k nám Bella. Chtěla se postavit do otevřených vchodových dveří a mávat mu. Venku bylo minus dva a vál ledový vítr.

„Nepřipadá v úvahu,“ řekl jsem. „Zamáváš mu z okna.“

Ve sněhu kolem domu byly stále vidět stopy. Něco se mi na nich nezdálo. Proč Marcel obcházel dům a nakukoval nám do oken? Chtěl jen omrknout situaci, anebo mu Magda řekla, že budeme doma?

„Takže Marcel u nás bude bydlet?“ zeptala se Bella.

„Doufám, že jo,“ odpověděl jsem.

Když jsem Bellu uložil do postele, usadil jsem se s hrnkem kávy v knihovně. Je to nádherná místnost, vybavená

knihovnamy na míru, stejně starými jako samotný dům, tedy z přelomu minulého století. Ale hlavně tu mám umění za miliony. Jsem bohatý muž, v akcie a fondy jsem ztratil důvěru, a tak jsem přesedlal na dlouhodobější investice v podobě umění a starožitných předmětů. Tu sbírku alarmů nemám jen tak pro nic za nic.

Poslal jsem Magdě esemesku a poděkoval jí za pomoc.

Vzápětí mi zazvonil mobil. Očekával jsem, že to bude Magda. Ale tento večer si pro mě nachystal ještě jedno překvapení.

„No ahoj.“

Ihned jsem se narovnal. Volala mi Jennifer Dahléňová, policajtky, kterou jsem požádal o pomoc ohledně Alejandra Ortegy. Setkání s Alejandrem už se mi skoro vykouřilo z hlavy, ale teď jsem si ho zase připomněl.

„Volám kvůli tomu chlapovi, co ses na něj ptal,“ řekla Jennifer. „Nic jsem na něj nenašla.“

Na policii už mi moc kamarádů nezůstalo a Jennifer byla jedna z posledních. Ostatní buď dali jasně najevo, že se mnou nechtějí nic mít, anebo se mi prostě přestali ozývat.

„Za pokus to stálo. Díky za snahu.“

„Vážně není zač, pod jeho jménem mi vůbec nic nevypadlo,“ odpověděla Jennifer. „Klidně se může jmenovat úplně jinak.“

Znělo to, jako by zrovna řídila auto.

„Já vím,“ kývl jsem. „Ale stejně jsem to chtěl zkusit.“

Jennifer měla zjevně stejné úmysly, protože opáčila:

„Neměl bys chuť se někdy sejít?“

Znova jsem se podíval z okna. Já jsem přece nikdy dům kupovat nechtěl. A teď tu sedím na předměstí v Djursholmu ve vile o třech stech padesáti metrech čtverečních. Do zahrady se vkradla večerní mlha. Žádných dalších otisků bot jsem si nevšiml.

„Já nevím,“ odpověděl jsem. „Ale ozvu se ti.“

Jennifer se tiše zasmála.

„U mě máš dveře vždycky otevřené,“ podotkla.

„To si dost koleduješ,“ řekl jsem.

Rozchechtali jsme se oba. Já zvažněl jako první. Zavibroval mi mobil. Přišel mi mail od Marcela s kopií jeho pasu a kontaktními údaji jeho referencí.

„Mimochodem, nemohla by ses mi podívat ještě na jedno jméno?“

„Děláš si srandu?“

„Marcel Girard. Můj nový au pair. Teda přesněji řečeno Bellin.“

Ozval se další výbuch smíchu.

Jennifer mi to slíbila a já jí kopii pasu jednoduše přeposlal.

V pozadí někdo zatroubil.

„Musím končit,“ řekla Jennifer. „Ohledně tvého au pair ti dám vědět. Ale počítej s tím, že tě to bude stát aspoň dva drinky v Gondole.“

„V Gondole?“ podivil jsem se. „Tam se teď scházejí policajti?“

„Ne, ale rozhodně se tam neukáže můj muž.“

Rozloučili jsme se. Drink jsem Jennifer slíbil, ale ne dnes večer.

Zachytil jsem v zahradě nějaký pohyb. Po sněhu rychle přehopkal velký zajíc a zamířil do křoví. Ztratil se v mlze.

Teprve v tu chvíli mi došlo, co mi tak vrtalo hlavou, když jsem se loučil s Marcelem a uviděl stopy ve sněhu.

Marcel měl malé nohy, jeho boty byly o hodně menší než moje. Ale otisky bot člověka, který nám obcházel dům, byly výrazně větší.

Stopy ve sněhu zmizely ještě tu noc. Přišla další sněhová vánice a vymazala je z povrchu zahrady, ale v paměti mi zůstaly jako připomínka toho, že zloději a banditi nejsou jen postavy z pohádek, které před spaním čtu Belle. Zavola jsem do agentury, která má na starosti zabezpečení domu, a oni slíbili, že kolem nás budou každou noc víckrát projíždět. Nebyl jsem si jistý, že to k něčemu bude.

Marcel se nastěhoval čtyři dny po našem seznámení. Byla neděle. Udělal jsem naprosté maximum, abych na tom klukovi našel nějaký nedostatek. Třeba špatně utajený pobyt ve vězení nebo jakékoli známky nezdravého zájmu o děti, ale nezjistil jsem ani ťuk. Rodina, u které pracoval v New Yorku, postrádala Marcela jako ztraceného syna. Paní ho popisovala slovy jako „okouzlující“, „podnikavý“ a „trpělivý“. A přestože jsem se snažil obrátit naruby policejní složky tří různých zemí – USA, Švédska a Francie –, nenašel jsem na něj ani pokutu za parkování.

Bella si Marcela ihned zamilovala. Já taky. Byl nenápadný, přitom měl velké osobní kouzlo, kterým si nás okamžitě získal. Uměl skvěle vařit a byl neskutečně pečlivý. Po deseti dnech nám připadalo, jako by u nás v suterénu bydlel odjakživa. A zhruba během té doby mi vyměnil většinu kravat. Pro módu a design měl cit. Takový dar se musí využít. Jakmile uslyšel, že mě v New Yorku čeká důležitá schůzka s Magdou, vykulil oči.

„Musíš si pořídit nový oblek. Ihned.“

„Co je špatného na těch, co mám?“

„Nic. Ale člověku to dodá sebevědomí, když má pocit, že vypadá dobře.“

Proti tomu se těžko dalo něco namítat, i když zrovna kvůli Magdě jsem neměl potřebu se strojit.

Když do mého odletu zbývalo jen pár dní, já i Bella jsme brali jako samozřejmost, že se o ni postará Marcel.

„Takže nebudu u babičky?“ zeptala se Bella.

„Chtěla bys radši být u ní?“ opáčil jsem s mírným údivem.

Osobně bych radši vypil litr vlastních chcanek, než abych se nechal hlídat Marianne, ale to Bella nemusela vědět.

„Ne, kdepak,“ řekla Bella. „Radši budu s Marcelem.“

Byla to krátká cesta, ani ne za tři dny jsem měl být zpátky. I tak jsem pro jistotu Marcela vybavil telefonními čísly Marianne i Lucy (která už se s ním seznámila a úplně se nad ním rozplývala).

„Proč jí říkáš Marianne?“ zeptal se Marcel.

„Mámo jsem jí nikdy neříkal,“ odpověděl jsem. „Vždycky pro mě byla Marianne.“

„Aha,“ kývl Marcel.

To byl celý on. V ničem se nešťoural. Prostě to přijal.

Bella se mě jednou zeptala, jestli by babičce taky neměla říkat Marianne, a já jí na to odpověděl, že nemusí. I když to cizí lidi občas mate, že já svou biologickou matku oslovuji Marianne a Bella babičko.

„Proč vám Bella říká Martine a vaší matce babičko?“ ptal se jeden soused, když jsme se sem přistěhovali.

„Protože moje máma je sice její babička, ale já nejsem její táta,“ odsekl jsem.

S Lucy jsme se tomu smáli, ale pak mi došlo, že mě soused hodlá nahlásit na sociálku, a smích mě přešel. Naštěstí jsem mu rychle vysvětlil, že můj vtípek má tragické pozadí. Bellini rodiče zemřeli a já, její strýc, jsem si ji vzal k sobě. Tím se ostatně vysvětluje i to, že máme každý jinou barvu pleti. Já jsem po tátovi černý a Bella je bílá po sestřině tátovi. Soused se dodneška stydí. A já taky.

Do New Yorku jsem letěl v pátek. Svatba měla být za osm dní. Bylo už prakticky jasné, že se Lucyin sen o svatbě za teplého

jarního dne nesplní. Meteorologové v televizi i v rádiu hlásili, že si na oblevu ještě počkáme.

Hned druhý den ráno po příletu jsem se sešel s Magdou a vyřídili jsme papíry kolem starožitnictví. Dal jsem na Marcelovu radu a pořídil si nový oblek. Nesetkali jsme se v obchodě, ale u advokáta, kterého jsme si najali, aby sepsal smlouvu o převodu obchodního podílu a podmínkách mojí platby. Američani milují právníky. Kdybych působil jako advokát v USA, vypadal by můj život úplně jinak. Měl bych spoustu práce, spoustu peněz a strašně málo času na to, abych si svoje úspěchy aspoň trochu užil. Magdin a můj advokát například pracoval, i když byla zrovna sobota.

„Mám z toho opravdu radost, Martine,“ řekla Magda, když jsme skončili.

Objala mě.

„Já taky.“

„Večer to spolu zapijeme, ne?“ navrhla. „Sejdeme se v obchodě?“

„Jasně. Ale nejdřív se musím stavit v hotelu.“

Magda povytáhla obočí.

„Předpokládám, že bydlíš jako obvykle v Plaze?“

„No jo.“

„Ty si ale žiješ.“

„Je to pro mě praktické,“ odpověděl jsem. Dával jsem si záležet, abych svoje výdaje nezveličoval, ale zároveň jsem nechtěl, aby to vypadalo, že mi na nich nezáleží.

Zazvonil mi mobil.

„Pardon,“ omluvil jsem se. „Jen se podívám, kdo mi volá.“

Byla to Lucy.

Zvažoval jsem, že jí to nevezmu. Potřeboval jsem udělat pár věcí, než se sejdu s Magdou na drink, a zrovna Lucy vždycky něco chce, když volá.

Stejně jsem ale hovor přijal.

„Promiň, že ruším,“ řekla Lucy. „Ale chtěla jsem se tě zeptat, jestli bys pro mě nestihl zařídit jednu maličkost?“

„Ne,“ odpověděl jsem stručně. „Zavolám za chvíli zpátky, ano?“

Zašilhal jsem po Magdě.

„Pošlu ti esemesku, až to položím,“ řekla Lucy. „Abys věděl, co máš udělat. Tedy jestli chceš a máš čas.“

„O co se jedná?“ zeptal jsem se.

Mluvil jsem úředním tónem, abych jí dal najevo, že nejsem sám.

„O dárek,“ řekla Lucy.

„Pro mě?“

„Pro mého nastávajícího.“

Zavěsil jsem.

„To byla Lucy?“ zajímala se Magda.

Ta se jen tak oblafnout nenechá, to teda ne.

„Jo.“

Magda zavrtěla hlavou.

„Ta nešťastná svatba,“ zamumlala.

Pípl mi mobil. Esemeska od Lucy. Rychle jsem si přečetl, co píše:

Koupila jsem v aukci na netu šachy. Jsou k vyzvednutí na adrese 301 Park Ave., New York. Pošlu ti na mail plnou moc a potvrzení o zaplacení. Děkuju moc, Martine! P. S. Doufám, že se u mě před svatbou zastavíš a zhodnotíš moje svatební šaty?

Panebože, ona se nevzdá, dokud mi nezlomí srdce a nerozdrtí ho na prach.

Snažil jsem se soustředit na to důležité. Na šachy. Takový podnětný dárek, že? Ale ta adresa se mi nějak nezdála. Pokud jsem věděl, žádná aukční síň na ní nesídlila.

Bezděky jsem se zamračil. Na té adrese od Lucy něco ne-
sedělo.

„Musím něco zařídit pro Lucy,“ řekl jsem. „Uvidíme se pak.“

„Co chtěla?“

„Abych jí odsouhlasil svatební šaty.“

„Odsouhlasil?“

„Jsem její svědek,“ odpověděl jsem. „Ti takové věci dělají. Schvalují svatební šaty a podobně.“

Magda se na mě dlouze zadívala.

„Máš lásku na dosah ruky,“ pronesla. „Nenech si ji utéct.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Já nejsem typ na ženění. Tak už to zkrátka je.“

Rychle jsem si přivolal taxíka, než Magda stihne namítnout něco dalšího.

Když se mě Lucy zeptala, jestli jí půjdu za svědka, ihned jsem souhlasil. Spousta lidí se divila, jestli mi nevadí, že budu svědek, a ne ženich, ale mě to vážně netrápilo. Lucy samozřejmě byla, vlastně stále je mojí velkou životní láskou, ale jí to nestačilo a já to chápu.

„Nejlepší na tobě je, že si na nic nehraješ,“ řekla Lucy toho večera, co mi oznámila, že se bude vdávat. „Nikdy jsi mi neřekl nic, co bys nemohl dodržet. Přesně jak říkáš, máš v sobě velkou vášeň a zároveň vnitřní neklid.“

Pohladila mě po tváři a oba jsme se rozbřečeli.

Hrozný trapas.

Něco takového se v dnešní době přece nenosí.

Ale někdo musí jít proti proudu a já se té role rád ujímám.

Zato z toho, že mě Lucy poslala vyzvednout dárek pro svého nastávajícího manžela, už jsem takovou radost neměl. Taxikář byl nevrlý chlápek, který mě sotva pozdravil.

„301 Park Avenue, prosím,“ požádal jsem.

Zapnul jsem si pás.

„Co tam budete dělat?“ zeptal se šofér.

„Jedu něco vyzvednout,“ řekl jsem.

Taxikář na mě zíral ve zpětném zrcátku.

„A jak se to tam jmenuje?“

„To kdybych věděl,“ odpověděl jsem. „Mám jen adresu.“

„Tím se leccos vysvětluje,“ zahuhlal šofér a odbočil na Pátou avenue.

Jeli jsme mlčky. Taxík míjel ulici za ulicí (kdo by nemiloval newyorské pravé úhly), až odbočil na 50. ulici. Venku bylo teplo a příjemně, a kdybych měl čas, radši bych se prošel. Šofér přejel přímo přes Park Avenue a zabrzdil.

„Tak jsme tady,“ oznámil mi. „Vchod do hotelu máte za rohem, ale tam se bohužel nedá zastavit.“

Civěl jsem na uzavřenou budovu.

„É...“ začal jsem.

„Tohle je 301 Park Avenue,“ řekl řidič.

Na adrese, kterou mi dala Lucy, sídlil jeden z nejproslulejších hotelů na světě. Který byl ale zcela očividně mimo provoz.

Waldorf Astoria.

Co to má sakra být?

Zaplatil jsem šoferovi a vystoupil jsem. Patrně došlo k nějakému nedorozumění. Jenže já neměl čas to řešit. Waldorf Astoria byl dlouho mým nejoblíbenějším newyorským hotelem. Jako celek působil magicky. Bydlely v něm všechny známé osobnosti, které ve dvacátém století navštívily New York. *Všechny*. A teď byl zavřený, protože ho čas dostihl i předešel. Měl projít kompletní rekonstrukcí a otevřít až za několik let.

Naštvaně jsem zavolał Lucy.

Hned to zvedla.

„Promiň!“

No vida. Takže mi dala špatnou adresu.

„Zlato, prostě mi řekni správnou adresu a já tam zajedu.“

„Jakou správnou adresu?“ podivila se Lucy. Znělo to upřímně.

„Lucy, pošleš mě pro šachy, a když tam dojedu, ukáže se, že na té adrese je jenom zavřený hotel. Waldorf Astoria, abych byl přesný.“

„To je zvláštní,“ řekla Lucy. „Jinou adresu nemám. Myslela jsem, že mi voláš, protože už si ten balíček někdo vyzvednul.“

„Tady asi těžko,“ poznamenal jsem.

„Ale jo,“ trvala na svém Lucy. „Steve neříkal nic o tom, že by musel jezdit někam jinam.“

„Steve?“

„Svědék,“ vysvětlila mi Lucy.

Zmatek dostoupil vrcholu.

„Fajn,“ řekl jsem. „Tak abych to shrnul: Koupila jsi svému budoucímu manželovi šachy. Pořádila jsi je na aukci a měly se vyzvednout tady v New Yorku. Poprosila jsi mě, jestli bych pro balíček nezajel do Waldorfu, protože sis myslela, že tam bude, ale nejdřív jsi stejný úkol zadala i Stevovi. Je to tak?“

„Správně,“ odpověděla Lucy. „Steve mi vůbec neodpověděl, tak jsem zavolala tobě. Ale pak se najednou ozval. Šachy už vyzvednul a ty se můžeš v klidu vrátit do Švédska.“

Poznal jsem, že se usmívá. U jistých lidí to tak s úsměvy bývá.

„Myslel jsem, že svědek jsem já,“ namítl jsem.

„Martine, ty jsi můj svědek. Steve je nejlepší kamarád mého snoubence.“

Jméno svého nastávajícího zmiňovala jen výjimečně. Mluvila o něm jako o svém snoubenci nebo jakkoli jinak, jen aby odvedla pozornost od velmi nepříjemné skutečnosti, koho si vlastně bere: mého amerického kardiologa Michaela Grossmana. Muže, který mi zachránil život, když jsem při svojí značně vypjaté návštěvě Texasu dostal infarkt. Je tu ještě někdo, kdo musel americkému zdravotnictví zaplatit životní láskou?

Na semaforu se objevila zelená a auta zaburácela. Park Avenue není nejrušnější ulice na Manhattanu, ale z toho se nedá nic moc vyvozovat. V USA je všeho až příliš, tak to prostě je. Navíc všichni neustále troubí, čímž vzniká naprosto nešvédský rámus.

„Zavolám ti, až budu doma,“ řekl jsem Lucy. „Teď nemůžu mluvit.“

„Víš, cos mi slíbil,“ připomněla mi.

„Yes. Zastavím se u tebe a budu obdivovat šaty.“

Zase se usmála.

„Díky,“ řekla.

Položili jsme to. Kolem mě po chodníku prošla vysoká, hezká žena. Byla přitažlivá takovým tím živočišným způsobem. To mám rád.